

ROČNÍK V.
13. září 1998

1

Motto:

*Já tedy také běžím o závod,
ale ne jen tak bez cíle...*

1Kor 9,26

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE SV. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

Už je to tady zase! - v mnoha obměnách zaznívalo nejen v souvislosti s novým školním rokem. Jiný význam i intonaci měla tahle věta v ústech školáka, naprosto jinak zněla od člověka na vrcholu života. Co je pro jedny jenom nepříjemnou, stále se opakující nutností, je pro druhé předmětem poděkování a radostného úžasu nad darem, který je člověku ještě dopřán.

Chci vás tedy, milí bratři a sestry, pozdravit na začátku nového školního roku i dalšího ročníku Tomáška. A chci říct, že bychom se asi my všichni měli více učit nepřijímat takovéto začátky jako samozřejmost. Pro někoho třeba už nejsou...

Jinak ale každou příležitost dostáváme od Pána, abychom ji s vděčností přijali a s radostí využili.

Pokusme se i my vložit do toho, co je před námi, to nejlepší, čeho jsme schopni: Ve škole, v rodině, ve vztazích, ve víře...

Opírejme se o vzájemnou modlitbu a důvěru v Boží požehnání!

O. Petr Vrbacký

Mezinárodní festival mládeže v Medžugorji

Letošní festival probíhal na přelomu července a srpna a zúčastnilo se ho asi 10 000 lidí nejrůznějších národností.

Hlavním tématem celého setkání byl "Duch svatý", a proto přednášky, které jsme tu vyslechli, se nad tímto tématem zamýšlely.

Program, kterého jsme se denně zúčastňovali, vypadal asi takto: v 9 hodin ráno se začínalo v prostranství za kostelem ranní modlitbou a zpěvem. Po té následovaly přednášky od kněží, řeholníků, vizionářů, ale vyslechli jsem si i mnohá svědectví bývalých narkomanů ze zdejší komunity Cenacolo pro léčení narkomanů. Po polední přestávce tento program pokračoval až do šesté hodiny, kdy jsme se všichni společně začínali modlit růženec. Asi uprostřed této modlitby nastalo krátké ztišení a právě v této chvíli se každý z nás osobně zasvěcoval Panně Marii, která se v tuto dobu (18.40) zjevovala a zjevuje denně čtyřem vizionářům v Medžugorji.

Po růženci se vždy konala mezinárodní mše sv., po ní modlitby za uzdravení duše i těla a posvěcení předmětů (např. křížků, růženců apod.). Večer ve 22 hodin začínala asi dvouhodinová adorace. V programu byl zahrnut také výstup na Podbrdo - místo prvních zjevení Panny Marie a poslední noc i na kopec Križevac.

V Medžugorji jsme byli naplněni vnitřním klidem a pokojem, který jakoby vyzařoval z tohoto požehnaného místa. Atmosféra celého setkání byla nezapomenutelná. Každý z nás tu měl možnost zamyslet se více nad svým duchovním životem a třeba i právě zde pochopit, co má Bůh s námi za plány.

Důležité však pro každého z nás je výzva Panny Marie "Otevřte svá srdce" - to je totiž to základní, co nám umožní naše obrácení, přinese do našeho života radost a klid duše."

Také je pro nás velice důležité, abychom nechali Ducha svatého, aby nás vedl, a volali ho do každé své modlitby. "Tentýž Duch svatý, který je v Ježíši, je i v nás, ale záleží jen a jen na nás, do jaké míry jsme ochotni se mu otevřít a nechat se od něho formovat."

To je pár myšlenek, které jsme si z Medžugorje odnesli, a myslíme, že i veliké povzbuzení do dalšího života.

A na závěr co je nejdůležitější z poselství Panny Marie? MÍRU - který je zapotřebí ke spáse lidstva - LZE dosáhnout následovně - obrácením k Bohu, vírou, modlitbou (růženec), půstem (nejlépe ve středu i v pátek) a častým přijímáním svátostí (měsíční zpověď a co nejčastější svaté přijímání).

J&K

Pout' v Neratově reportáž

Maria, Maria, Maria... Neratovskou paní zůstávej dál,

zpívalo se v písni při poutní slavnosti v Neratově, v malé vesničce u Polských hranic s velkým kostelem bez střechy.

Nadšený otec Suchár, který by rád toto poutní místo obnovil a nadšené rodiny (neratovské sdružení) pomáhající potřebným, večerní adorace před naším Pánem a tam, kde má být klenba kostela, bylo jasné nebe plné hvězd - to vše patřilo k třídnímu setkání při slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Díky Bohu za toto pozvání, díky lidem za jejich službu.

Panno Maria, zůstávej dál naší paní.

Ríša M.

Informace

aktuální dění ve farnosti

◆ Zhruba od poloviny září bude zahájeno vyučování náboženství na základních školách. Rozvrh bude stanoven podle možností dětí i katechetů přímo na jejich prvních setkáních. Ta se budou konat takto:

Na ZŠ Kotlářská, ZŠ 28. října a ZŠ Staňkova budou první hodiny v pondělí 14. září 1998 ve 14 hodin, na ZŠ Botanická bude první hodina v pondělí 14. září 1998 v 16 hodin.

Do těchto prvních hodin přijdou děti ze všech ročníků naráz, podle počtu přihlášených žáků se pak provede jejich rozdělení.

◆ Od října začne příprava nových katechumenů. Všichni dospělí, kteří chtějí přijmout křest, by se měli do té doby ozvat na faře či v sakristii.

Začátek letošní části přípravy vloni přihlášených katechumenů bude ohlášen rovněž na říjen.

◆ Farní knihovna bude otevřena v letošním roce každý pátek půl hodiny před večerní mší svatou a pak ještě po skončení bohoslužby.

◆ SPOCHAB Brno, tj. sdružení pro pomoc chudákům a bezdomovcům, zve ke spolupráci všechny ochotné a schopné podílet se na resocializaci bezdomovců a žebráků.

Sdružení spolupracuje s katolickou Charitou, městskými kurátory, církví husitskou, Miles Jezu a Armádou spásy.

Uvítali by pomoc studentů a studentských organizací či zdatných důchodců apod.

Setkání spolku probíhají každou první středu v měsíci v 19 hodin na faře na Lidické 6.

Kontaktní adresa: SPOCHAB Brno
Římsko-katolický farní úřad
Lidická 6, 602 00 Brno
tel. mezi 7. a 8. hod.:744276

◆ V úterý v 19 hod. zkouška chrámového sboru Jolly Singers.

◆ Ve středu v 16.30 hod. nácvik písní na dětskou mši svatou - školní mládež, v 17.00 hod. písnička a pohádka pro nejmenší.

◆ Adresa na otce Jiřího Rouse
(pošta chodí přes centrum v Londýně)
por. Jiří Rous, 0606
CZECH ARMY
Via Bfpo-London
545 - Zagreb-Pleso
UNITED KINGDOM

Osobní oznámení

Sestry a bratři,
chtěla bych touto cestou poděkovat všem, kdo mně duchovně pomohli v době pro mě nejtěžší, při úmrtí mého manžela pana Jiřího Steinmanna v dubnu 1998.

Současně bych chtěla připomenout, že 17. 9. 1998 by se dožila osmdesáti pěti let moje tchyně paní JUDr. Kateřina Steinmannová, věrná sestra z naší farnosti a členka Třetího řádu sv. Dominika akademického sdružení v Brně. Zaopatřena otcem J. Šikem zemřela pokojně 9. 8. 1995. Ať nyní ji i jejího syna Jiřího Pán očistí a přivede do plnosti života a slávy. Prosim o vzpomínku a tichou modlitbu všechny, kdo ji znali.

Eva Nováková - Steinmannová

Farní kavárna

reportáž

V říjnu loňského roku začala fungovat farní kavárna. Její činnost byla umožněna díky vstřícnému postoji pana faráře, který bezplatně poskytl prostory na faře k jejímu provozování, a zejména štědrému sponzorskému daru 17.000 Kč. Za tuto částku bylo nakoupeno: lednička k uchování kazících se potravin, rychlovarná konvice, překapávač na kávu, hrníčky, lžičky, skleničky, talířky a počáteční zásoba potravin. Dalším sponzorským darem bylo kavárně věnováno 8 ks plastových židlí a 2 plastové stoly. Zbývající židle a

stoly byly nakoupeny z peněžitého sponzorského daru.

Provoz kavárny je zajišťován za pomoci skupinek neplacených mladých dobrovolníků, kteří systémem služeb zajišťují každou neděli obsluhu hostů. Služba na každou skupinku vyjde přibližně za čtvrt roku. Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem, kteří byli ve službách zaangażováni.

Dobrovolně a neplaceně je rovněž zajišťován nákup a dovoz potravin.

Pro zajímavost přinášíme přehled hospodaření v loňské sezóně (kavárna byla otevřena 38 krát):

Příjmy:

Tržby	25.662,20
Sponzorské dary	17.000,-
Celkem	42.662,20

Výdaje:

Inventář	16.668,50
Potraviny	17.709,80
Celkem	34.378,30

Závěrem zbývá podotknout, že 13. září znovu začínáme, a srdečně Vás všechny zveme. Otevřeno bude jako loni - každou neděli od 9 do 12 hodin.

José a Ši

Farní charita

V 6. čísle minulého ročníku "Tomáška" jsme vás informovali, že jsme navázali styky s manželi Deegovými ze Schwarzenbachu an der Saale v SRN, že očekáváme jejich návštěvu v Brně, a prosili jsme o výpomoc s tlumočením. Nyní se s vámi chceme podělit o dojmy z návštěvy, která se uskutečnila ve dnech 5. - 8. července 1998. Paní Deegová přijela do Brna se svou sestřenicí, pan Deeg se letošní návštěvy ze zdravotních důvodů nezúčastnil. Navštívili jsme s našimi hosty brněnské pamětihodnosti (hrobku v kapucínském kostele, Petrov včetně výstupu na věž, Špilberk aj.) a pomohli jsme při vyhledávání míst majících vztah k dětství paní Deegové prožitému v Brně. Úterní dopoledne 7. července jsme věnovali prohlídce Domova sv. Markéty a seznámení našich

hostů s jeho posláním. Velmi milým překvapením pro nás bylo zjištění, že se paní Deegová intenzivně učí česky, takže jsme vůbec nepotřebovali tlumočníka. Tuto skutečnost, jakož i způsob jak a proč jsme se vlastně dostali do styku, nutno chápat jako přihlášení se k rodnému městu Brnu a jako jejich snahu dělat něco konkrétního pro zlepšení česko-německých vztahů. Doufáme, že jsme k tomu také něco málo přispěli, a těšíme se na další zprávy od našich německých přátel.

Jak jistě všichni víte, byly i letos některé oblasti naší republiky postiženy ničivými záplavami. V noci ze středy 22. na čtvrtek 23. 7. 1998 spadlo velké množství přívalových srážek v oblasti Deštné v Orlických horách a potůčky a potoky směřujícími do údolí se valila voda, která strhla asi 40 domů, 20 mostů a protékla dalšími 1500 domy. Ze zprávy ze dne 5. 8. 1998 o činnosti diecézní charity Hradec Králové (dále jen DCH HK) během povodní v okresech Rychnov nad Kněžnou a Hradec Králové uvádíme tyto informace: Hned od čtvrtečního rána se začala provádět orientační šetření o škodách a potřebách postižených obcí. Ještě téhož dne dostala DCH HK nabídky pomoci z Olomouce, Brna, Ostravy a z Prahy. DCH HK také okamžitě kontaktovala své zahraniční partnery (DCH Freiburg, DCH Essen, Ackermannsgemeinde, Renovabis, Kirche in Not). Z Essenu poslali do ČR kamiony s nábytkem a dále bylo nabídnuto zařízení z rušeného hotelu v Německu poblíž hranic. DCH HK také dostala jako dar od Benziny pracovní oblečení v hodnotě 50 000 Kč a firma Léčiva darovala vitamíny v hodnotě 250 000 Kč. V pátek 24. července vydala DCH HK prohlášení pro tisk s vyhlášením finanční sbírky. Byla také vyhlášena celodiecézní finanční sbírka v královéhradecké diecézi (na 9. srpna 1998) a v některých jiných diecézích (DCH Plzeň poskytla finanční pomoc ve výši 41 000 Kč a DCH Litoměřice ve výši 50 000 Kč). V brněnské diecézi nebyla sbírka organizována. Z vašich darů do pokladničky v kostele jsme poskytli Oblastní charitě Brno pro postižené záplavami částku 3 000 Kč a nabízíme vám, pokud byste na tento účel chtěli ještě přispět, že zprostředkujeme předání vašeho finančního daru Oblastní charitě.

Kačourkovi

Parníkem za jednotu křesťanů

reportáž

29. června uspořádala na přehradě Církev Bratrská z Kounicovy ulice skvělou akci. Na místě setkání (u letadla) se sešli zástupci všelijakých křesťanských církví z Brna (Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Křesťanské sbory, Křesťanské společenství Brno, společenství mládeže z Mokré a církev katolická).

Program byl velice prostý. Během jízdy parníkem se jednotlivé církve navzájem představily. Nutno podotknout, že parník měl co dělat, aby tolik mládeže vůbec unesl na hladině. Po přistání následovaly různé hry, drobné občerstvení a ze všeho nejdůležitější - společné posezení a debata. Zároveň měl každý možnost podělit se o své plány připravovaných akcí na blížící se prázdniny, případně se ještě rychle někam přihlásit.

Na závěr jsme si všichni zazpívali, popřáli bezva prázdniny a brzké shledání.

Tábor s romskými kluky v Rájci

Letos o prázdninách jsme strávili s romskými dětmi 6 dní na faře v Rájci-Jestřebí. Měli jsme na starosti 10 kluků, vedoucích bylo podle situace od 3 do 6, dva dny s námi pobyl i otec Jiří Rous. Fara v Rájci není příliš velká, má však vlastní dvorek, na kterém se dá dělat oheň. Navíc je vybavení fary poměrně skromné, takže toho nelze mnoho poškodit. Program byl poměrně pestrý, mohli jsme při něm využít nádherného zámeckého parku s letním kinem a přísným hlídačem (nevím, jak se mu zamlouvalo, když jsme v parku v noci pořádali stezku odvahy). Koupat jsme se chodili do asi 2 km vzdáleného rybníka, ve kterém žijí raci. Tím byli zvláště mladší kluci nadšeni, méně nadšeni asi byli raci, které někteří vytrvale lovili, a neustále jsme jim museli

vysvětlovat, že si raky opravdu nemohou vzít s sebou do Brna. Při pobytu u rybníka jsme využili nafukovacího člunu, na kterém by se zvláště starší kluci nejráději neustále vozili. Úspěch slavily i boxerské rukavice, které zvláště v prvních dnech byly neustále v permanenci. K velkým zážitkům určitě patřila noc strávená pod širákem v lese u rybníka. Kluci na něco takového nejsou vůbec zvyklí a po pravdě řečeno měli i trochu strach. Každý den dopoledne začínal po snídani výukou náboženství spojenou s kreslením a vyprávěním příběhů. Zaměřili jsme se na Ježíšův život od narození až po nanebevstoupení. Romské děti kreslí velmi rády a události z Kristova života (obzvláště Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání) se jich často hluboko dotýkají. Nejúspěšnějším podnikem byla zřejmě návštěva jeskyně ve Sloupu spojená s horolezením po okolních skalách. K tomuto účelu jsme si pozvali na slovo vzaté odborníky (totiž Činku a Sysla) a někteří kluci skutečně překvapili. Opět se potvrdila jejich obratnost a pohybová nadanost, proto uvažujeme, že podobnou akci ještě někdy zopakujeme. Jenom se nám nesmí stát jako tentokrát, že nám ujede i poslední autobus. Domů jsme se museli vrátit pěšky, a to většina přijala s velkým reptáním a odmítavými. Někteří chtěli dokonce přespat ve Sloupu na náměstí. Po šesti dnech jsme byli dost utahaní a nevyspaní, ale klukům - tedy Grulošovi, Kamilovi, Marianovi, Pavlovi, Davidovi, Jankovi, Robinovi, Jarkovi, Dušanovi a Igorovi se pobyt v Rájci líbil. A protože i všichni zúčastnění vedoucí (někteří přijížděli a odjížděli v průběhu akce) - tedy Jirka, Veronika, Kristýna, Rosea, Bandifén, Veronika a Marabu - přežili ve zdraví, pojedou se určitě někam i příští prázdniny.

Marabu

Soustředění Jolly Singers

reportáž

Letošní letní soustředění probíhalo ve znamení poutí. Začali jsme zpěvem na poutní mši u kapličky v Žerůtkách, po níž jsme z vrozené skromnosti odmítli bezplatné pohoštění

(nedomnívejte se, že v tom byla touha po koupání), ujížděli na faru v Bedřichově, převlékli se do plavek a vyjeli na koupaliště do Kozárova. Čistota vody byla srovnatelná s čistotou skautky vracející se z třítydenního tábora, ale volejbalové hřiště nám tuto drobnost bohatě vynahradilo. Postupně se začali scházet i místní hráči, a tak došlo k velkému utkání Brno kontra Kozárov. Rozdrtili jsme zkušené kozárovské volejbalisty již v osmém setu (množství piva jimi zkonsumovaného hrálo s námi).

Večer jsme Petra konečně uprosili, aby byla zkouška - cvičilo se, zpívalo a hrálo. Hned v pondělí večer nás čekala další pouť. Připravili ji pro nás představitelé mladší generace. Zatímco při některých atrakcích jsme vypadali "mírně" komicky (např. strefování tužky přivázané na šňůře kolem pasu do hrdla láhve), jiné byly takřka životu nebezpečné (lovení jablek z hluboké vody pouze pomocí chrupu - majitelé umělých chrupů byli diskvalifikováni předem). Za krátkou dobu byla všechna jablka buď nakousaná nebo nahnilá, a proto nám organizátoři povolili tuto atrakci vynechat. Informace však nepronikla k Pepovi, který se se stále větší chutí nořil do vody a zakusoval se do zbylých ohryzků. Odměnou mu pak byly hodnotné ceny (žvýkačky, lízátko, čokoládka apod.).

V úterý se Petr přesvědčil o naprosté poslušnosti svého sboru. Jel ráno k lékaři s opuchlou Verunkou (práce jedné pilné včelky) a dal nám za úkol nacvičit píseň "Vstaň a pojď". Po návratu zjistil, že jsme VSTALI a ŠLI hrát fotbal. Tato ranní rozcvička se tak osvědčila, že jsme pak každý den hned po snídani automaticky zaměřili na fotbalový plácek. Všichni jsme zde podávali vrcholné výkony. Sojka např. naložila míč na vlečku kolemjedoucího nákladního auta. I když se míč odrazil ven, představa, jak někdo z kluků nasedá do auta a honí zmíněný nákladník, byla lákavá. K nejlepším hráčům patřil rozhodně Pepa, který několika krásnými sólovými akcemi prošel až k soupeřově brance. Všichni jsme totiž v úctě k jeho varhanickým nohám podstoupili do patřičné vzdálenosti. V podstatě zůstává opravdu záhadou, proč vždy vyhrála strana, kde byl Carlos. K nezapomenutelným zážitkům (zejména pro slečnu průvodkyni) patřila též návštěva zámku v Lysicích. Již při prvních slovech výkladu se někteří členové sboru s dětinskou radostí rozesmáli. Když se otrásali tichým smíchem asi minutu,

slečna přerušila výklad historie zámku a prohlásila, že tato prohlídka bude zřejmě trochu atypická, a poprosila nás, abychom postoupili do prvního poschodí, kde nám rozdala "návrky papučovité", čímž způsobila dětinskou radost druhé polovině sboru, která se dosud ovládala. Teprve správnými odpověďmi na její zvědavé otázky týkající se našich dějepisných znalostí (odpověď za stříbrník, jak říkala), jsme ji přesvědčili, že opravdu nejsme chovanci jednoho z těch úhledným bílých domů, kde dveře nemají kliky. Prohlídka dále probíhala v klidu a míru a moc se nám líbila.

Také na lysické koupaliště vzpomínáme v dobrém. Pán prodávající lístky spočítal děti, studenty, dospělé i důchodce a prohlásil: "Sto deset korun." (po 15. hod. vstupné pouhých 10 Kč). Petr se působivě rozhovořil na téma množstevní sleva, až pán řekl: "Á, tak to máme za šedesát." Koupaliště jsme navštívili ještě dvakrát. Mezitím se náš počet takřka zdvojnásobil, ale pán vždy prohlásil: "To jste zase vy? Á, tak to máme za šedesát." Když ho Petr upozornil na jisté personální změny, dlouze se zamyslel a povídá: "Á, tak to máme za osmdesát." Milý člověk.

Nemohu ještě nevyzdvihnout hlásky "pomocných" sopránů - Štístka, Minehavy a Witty, které mnohé naše soprány (např. ochraptělou Sojku) snadno strčily do kapsičky u vesty. Když sestry Grulovy v polovině týdne odjížděly, rmoutilo je nejvíce, že nebudou umět druhou polovinu Salve Regina (Orlando di Lasso). Inu, nerozumné mládí.

K pěkným zážitkům patřila i společná večerní modlitba, modlitba růžence či nešpor (k Pepově údivu jsme se rozhodli pro českou verzi).

Soustředění jsme zakončili pro změnu zpěvem na pouti ve Lhotce, kde jsme již nepohrdli nabídnutým občerstvením a ještě jsme pouťovou oslavu zpestřili hrou na flašky. Asi si příště rozmyslí, než nás pozvou. No, posuďte sami a poslechněte si nahrávku:

Sojka

P.S. Vykay pro Fanklub Jolly Singers:

Nahrávka existuje a je uložena ve Farním hudebním archívu u Vojtěcha Veselého.

Slovo nemocným

Čím pozorněji čteme Nový zákon, tím víc si uvědomujeme Kristovu lásku k lidem, zvláště k těm, kteří trpí, jsou opuštěni a odkázáni na pomoc druhých lidí. Snahu pomáhat těmto lidem i po svém nanebevstoupení projevil Kristus Pán tím, že ustanovil mši svatou, která nekrvavým způsobem zpřítomňuje jeho oběť na kříži. V ní nám dává možnost získat nesmírné množství milostí, které jsou nutné pro náš pozemský život. Máme se proto zúčastňovat mše svaté co nejčastěji a vždy s hlubokou vírou a pokorou a máme ji spolu s Kristem prožívat.

Když probíhá obětování, můžeme na obětní misku přidat svoje bolesti, starosti, úzkosti a nejistotu, které přijímáme z Boží ruky. Samy o sobě nemají velkou cenu, ale když je od Boha přijímáme s rozhodnutím je obětovat a spojit s obětí Kristovou, nabývají nesmírnou hodnotu, kterou nikdy neztratí a kterou prospějeme sobě i lidem, za něž je obětujeme.

Tak jak Bůh přijímá chléb a víno a proměňuje je, tak přijímá a posvěcuje i všechno, co jsme mu obětovali. Stávají se tím naše bolesti a utrpení požehnáním pro nás i pro ostatní lidi. Nejsou tedy zbytečné a bezúčelné, ale prospívají nám i všem lidem.

Při svatém přijímání do naší duše přichází pod způsobou chleba sám Ježíš Kristus, pravý Bůh. Věříme, že je v něm skutečně přítomen. Tak jak je v přirozeném životě člověka chléb zdrojem síly a energie, podobně je to i v duchovním životě, kde je pro nás zdrojem všeho potřebného Bůh přítomný v Eucharistii. V síle, kterou nám On dává, jsme schopni uskutečnit všechno, co je vykonat třeba. V této síle jsme schopni i porážky a neúspěchy, které nás potkají, prožít tak, že nám neuškodí, ale prospějí k lepšímu a dokonalejšímu životu. K tomu, aby se to uskutečnilo, je třeba mít hlubokou a pevnou víru v Boha, v jeho všemohoucnost a v jeho dobrotu a lásku k nám. Eucharistie má v sobě sílu, která spojuje všechny lidi, kteří ji přijímají, v jeden celek, ve kterém má mít jeden o druhého zájem a má se snažit mu pomáhat v jeho životě a na jeho cestě k věčnému životu.

My, věřící lidé, máme začínat každý den s vědomím, že v Kristu jsme schopni překonat úspěšně všechny těžkosti, které nám den přinesl, a že jsme naplněni láskou, kterou můžeme dávat všem lidem, se kterými se během dne setkáme. Toto vědomí nám říká, že všichni lidé, kteří nám během dne pomohou, usnadní život, jsou k nám posláni Bohem, který řídí a usměrňuje život náš i všech lidí.

Využívejme možností zúčastňovat se mše svaté dokud jsme zdraví a schopní přijít do kostela a prožijeme ji s plnou soustředěností. Tím získáme pro svůj duchovní život všechno, co budeme potřebovat. A i když bude náš zdravotní stav takový, že nebudeme mít možnost být fyzicky přítomni při mši svaté, budeme jí přítomni aspoň duchovně. Tak se můžeme zúčastnit mše svaté kdykoliv, protože v každém okamžiku je na svět mše svatá sloužena.

Bůh nám dává každému veliké možnosti, abychom byli schopni správně prožít svůj život. Buďme za to vděční a snažme se využívat tyto možnosti co nejdokonaleji.

J. Šik

Heraltice 1998

reportáž

První polovina prázdnin je už téměř za námi. Je čtvrtek 30. července ráno a na nádraží se začínají scházet účastníci našeho pobytu na faře v Heralticích u Okříšek. Jízdu vlakem pro jistotu nebudeme popisovat, ale za to se zmíníme o faře. Ta se nám měla stát útočištěm před vlky, hyenami, opilci a další noční zvěří na deset dnů.

Už na první pohled nás překvapila svou velikostí. Průjezdem, do něhož se v pohodě vešli zelená i modrá škodovka, se vchází do zahrady a vlevo do obytné části. V přízemí jsou dva pokoje, které obsadila rodina Voříšků a kuchyně. V prvním patře jsou čtyři velké pokoje, z nichž jeden sloužil jako jídelna, druhý jako "vůdcák", třetí nic a v posledním spali kluci. Další místnosti před námi zamkli.

Po celý pobyt nás doprovázel náš přítel a kamarád Denní řád. Pokud vedení nezaspalo, dodržovali jsme ho pokud možno přesně. Hlavní důraz

jsme kladli na stravovací režim, a tady bych chtěl poděkovat jménem všech spokojených konzumentů Aničce, skvělé kuchařce, která se starala o to, abychom nepomřeli hlady.

Po snídani většinou probíhaly různé hry v terénu, pak oběd, polední klid, tématko o svatých, odpolední program, večeře, večerní program, uzavření dne a spát! (Pro zjednodušení jsem vynechal hygienu, rozcvičku, svačinu, noční program atp.). Samozřejmě nechyběl ani celodenní výlet do Třebíče. Mají tam nádhernou židovskou čtvrť, nově opravenou synagogu, řeku, baziliku sv. Prokopa, na náměstí plno zmrzliny a vůbec všelijaké zajímavé věci.

Místo tradiční etapové hry jsme se letos pokusili navodit atmosféru fotbalového mistrovství světa "Heraltice 98". Kluci si sami vyrobily dresy (Norsko, Itálie, Francie) a už mohlo začít klání o pohár. Zápas byly pečlivě seřazeny a rozděleny na jednotlivé dny. Hrál se na hřišti špičkové světové úrovně, které nám poskytl místní TJ Sokol Heraltice. Nakonec, i přes snahu a taktizování ostatních družstev, zvítězila na body Itálie těsně před Norskem a poslední skončila Francie. Dokonce se nám podařilo pokořit i všechny světové divácké rekordy (6 diváků!). Za celé mistrovství padly pouze dvě žluté karty, obě Bandifenovi a obě zcela neprávem, neb rozhodčí nezná pravidla....

V rámci tréninku na MS proběhla i jedna hra, která se jmenuje Kuličková desítka. Všechna tři družstva dostanou balónek své barvy. Startují současně a kopají svůj míček cestou necestou po vyznačené trase tak, že jako první kopne na startu hráč s číslem 1. Po něm je na řadě dvojka, po dvojce trojka a postupně se všichni z družstva vystřídají. Po čtverce je na řadě opět jednička. Měnit pořadí hráčů v průběhu hry není dovoleno, stejně tak se nesmí vzít míček do ruky i když zapadl do louže, bahna, kopřiv, příkopu, jámy, potoka, škarpy, ... Celá závodní trať, jak napovídá název hry, měří 10 km. I když jsme ji nakonec zredukovali na "Kuličkovou pětku" (tedy pouze 5 km). Já jsem dozíral nad mužstvem Norska. Naše skupina se hned po startu ujala vedení a, i když byla několikrát nebezpečně atakována družstvem Itálie, nakonec zvítězila s velkým náskokem.

Prožili jsme ještě mnohem víc dobrodružství a zábavy o kterých by se dalo vyprávět dlouhé hodiny, ale to už si necháme pro sebe.

Je sobota 8. srpna a na hlavní nádraží vjíždí vlak, který veze domů účastníky fotbalového mistrovství světa Heraltice 98.

Bandifen

Závody Martina Středy – Finská stezka reportáž

Je už hodně pozdě večer. Z horké vody, v níž si rozmrazuji prokřehlé ruce a nohy, pomalu stoupá pára, která zamlžuje zrcadlo a vytváří tak dojem, že prší nejen venku, ale i v koupelně. Před dveřmi se válí hromada umazaného promočeného oblečení a úplně v koutě je zastrčená suchá téměř nepoužitá pláštěnka. Hlavou se mi míhají zážitky z předešlého dne a pomalu si je jeden vedle druhého srovnávám. Jaké zážitky? Jaký předešlý den? O čem je vlastně řeč?

Začalo to už někdy v květnu, kdy jsem dostal nabídku podílet se na pořádání ZMS. Abych byl konkrétní, byla mi svěřena Finská stezka. Hned jsem tedy začal hledat někoho, kdo by mi pomohl s přípravou. Netrvalo dlouho a byli jsme dva - Vlk & já.

Sraz jsme si dali 13. června v 5⁰⁰ v Mariánském údolí. Odtamtud jsme se již za deště vydali pěšky na stanoviště a chopili se nelehkého úkolu postavit trať.

O co se vlastně ve Finské stezce jedná? Je to soutěž 4-6 členných družstev, při níž se každé družstvo střídá na vymezené trati štafetovým způsobem. Na trati je umístěna řada překážek, které jsou mnohdy spojeny se skutečným nebo zdánlivým nebezpečím, takže běžec musí nejen napnout všechny síly, ale i bojovat se strachem. Jaké překážky jsme umístili na trati my? Upletli jsme mezi stromy "provazový žebřík", napnuli přechod přes řeku, prokličkovali s lanem mezi stromky, aby nás později závodníci následovali, ale nechyběla ani lanovka a přeskok přes rozbahněný potok. Nejvíce starostí nám ovšem dělalo počasí. Původně jsme totiž měli strach, že nestihneme vytyčit trasu před příchodem závodníků. Když ale bylo už 11⁰⁰ pryč a ještě se nikdo neobjevil, začali

jsme pochybovat o tom, zda se závod vůbec odstartoval.

No a pak to začalo. Najednou přibíhala jedna skupinka za druhou. Asi největší radost nám udělala Peťa, která jako úplně první závodnice (pochopitelně až po nás) bez sebemenšího zaváhání a s nadšením vyzkoušela naši lanovku. Radost nám dělaly ale i jiné události. Stačilo třeba jen pozorovat, jak dříve jen zmoklé skupinky závodníků opouštějí naše stanoviště řadě promočené a zablácené. Podobně jako věkový rekord nemladšího účastníka na trati zlomila již výše zmiňovaná Peťa, v soutěži o titul nejzkušenějšího a nejmoudřejšího se na první příčce umístila Sojka. Byla to prostě taková Finská stezka bez (věkových) hranic.

Pak ale odešla i poslední skupinka a nám nezbylo než zrušit trať, sbalit lana a přesunout se na start, kde měl být závod oficiálně ukončen. Pak už nadšení a nezapomenutelné zážitky z uplynulého skvěle prožitého dne vystřídala jen vidina vyhráté vany a horkého čaje...

David

Dívčí oddíl Severky tábor

Tentokrát jsme jely na tábor hned na první turnus. Naštěstí rádcové tam jeli o týden dřív a stany postavili. Tábor, který byl plný Čiňanů, se jmenoval U ŽLUTÉ ŘEKY. Dny ubíhaly, ale počasí se stále nechtělo umoudřit. Od začátku totiž skoro pořád pršelo. Sluníčko vysvitlo až v posledním týdnu a začaly ve dne pařáky a v noci bouřky. Stalo se to ve čtvrtek. Ráno v půl sedmé nám přes kuchyň tekla řeka (ŽLUTÁ). Vedení vynášelo jídlo a věci potřebné k vaření a ostatní Severky se tlačily na břehu, smály se a zachraňovaly potkánky. Jednoho jsme vytáhly a na listu přenesly do malé lesní chaloupky, kterou před několika dny postavila Witty. Tábor se nám líbil.

Zveme mezi nás všechna děvčata, která se zajímají o přírodu a stojí o dobrou partu. Kontaktní adresa je:

Veronika Zelenková
Slavičková 11
638 00 Brno
tel.: 05 - 52 49 27

P.S.

Holky, nudit se nebudete! Máme skvělé vedoucí - zajistí i "žlutou řeku".

Witty

Pohádka pro děti

Jana prohlíží svou skříňku s oblečením a mračí se. Je to vážně k vzteku mít tři starší bráchy. Kalhoty, samé kalhoty, trika a košile! Copak tohle může nosit? - roztřepne vytahané modré triko s nákladákem, ale pak s ním vztekle mrskne až dozadu do skříňky. V koutku očí jí pálí slzy. Honem oči přivírá a představuje si sebe sama v té modré zavínovací sukni, co nosí Ivanka, nebo v Majčině květovaném kostýmku. Sluší jí to. Teď se zatočila, pohodila hlavou a rukou si prohrábla vlasy. Ale konec snění! Malounko vrznou dveře a na záda jí skočí Kuba, bráška jen o rok starší, její nejlepší kamarád. Oči se otevrou a slzy se vykutálí ven. Kuba na ni nevěřicně kouká. Očekával přátelskou pranici, jaká obvykle následovala po zákeřném napadení zezadu, ale rozhodně ne slzy - na ty není u Janky zvyklý.

"Co brečíš? Bolí tě něco?" ptá se úzkostlivě. "Áááále," protáhne Jana co možná lhostejně, "nemám co na sebe," dodává s trochou posměchu v hlase. Kuba vykulí oči ještě víc: "Vždyť máš plnou skříňku. Hele, tyhle manžestráky jsem měl loni ještě já. A vida, tu díru na koleně už mamka zašila."

"No právě," vybuchne Jana, "a to bys měl vidět holky u nás ve třídě," rozohňuje se novopečená studentka gymnázia, "jak chodí nastrojené. Ani se neřekne, že se se mnou žádná z nich nebaví." Jana sklání hlavu, aby jí Kuba neviděl do tváře. Někde uvnitř jí tenký hlásek říká, že to není pravda, holky jsou fajn, mockrát ji zvaly mezi sebe - zvláště Ivanka je na ni milá. Ale ona vždycky odmítla.

Připadala by si mezi nimi jak slon v porcelánu.

Teď prudce vzhledla a zamrkala usazenými očima na Kubu. "Ne abys něco říkal mamce! Má

s námi i tak starostí dost." Janka se rázně pouští do rovnání skříňky.

Ach jo, ach jo, vzdychá při tom jen tak potichouнку pro sebe. Dvanáctiletá slečna to nemá lehké.

Právě pečlivě skládá to modré "náklad'ákové" triko, když zase vrznou dveře. "Jani," mamčin hlas vždycky pohladí, ale teď je něžnější než jindy. V Jance hrkne. Kuba určitě nedržel jazyk za zuby. "Pojď za mnou, Jani," přitáhne si ji máma k sobě a prohrábne světlé vlásky. "Je to pravda? Opravdu se s tebou holky ve třídě nebaví?" Jana schovává hlavu mámě do klína a tichounce přiznává: "Ne, tak to není. Je to vlastně naopak - já se nebavím s nimi." Maminka chápavě pokývá hlavou: "Vím, že teď je moc důležité, aby sis věřila, aby ses cítila dobře a měla kus zdravého sebevědomí, ale opravdu si myslíš, že to je jen otázka oblečení?" Jana zas hrdinně vrtí hlavou: "Ne ne, já vím, mami, já už se budu snažit," slibuje, ale je v ní přitom malá dušička. Co když si Ivanka mezitím našla jinou kamarádku? Co když ji už holky do svého "Klubu otevřených hlav" nepozvou?

Maminka ví snad všechno na světě. "Snaž se, to je správné, ale nebude to lehké. Sama bys to nezvládla. Pojď, poprosíme spolu o pomoc." A tak jako teď pokleká Jana každé ráno před křížem a svěřuje své starosti moudrému a dobrému Otci.

O měsíc později sedí v koutě vedle šaten pět členek "Klubu natvrdilých hlav" (právě byla odhlásována změna názvu), dumají nad Pythagorovou větou a povětšinou se smějí. Co na tom, že čtyři z nich jsou oblečeny podle poslední módy a ta pátá má zašivané manžestráky a vybledlé tričko? Co na tom? U Boha není nic nemožného.

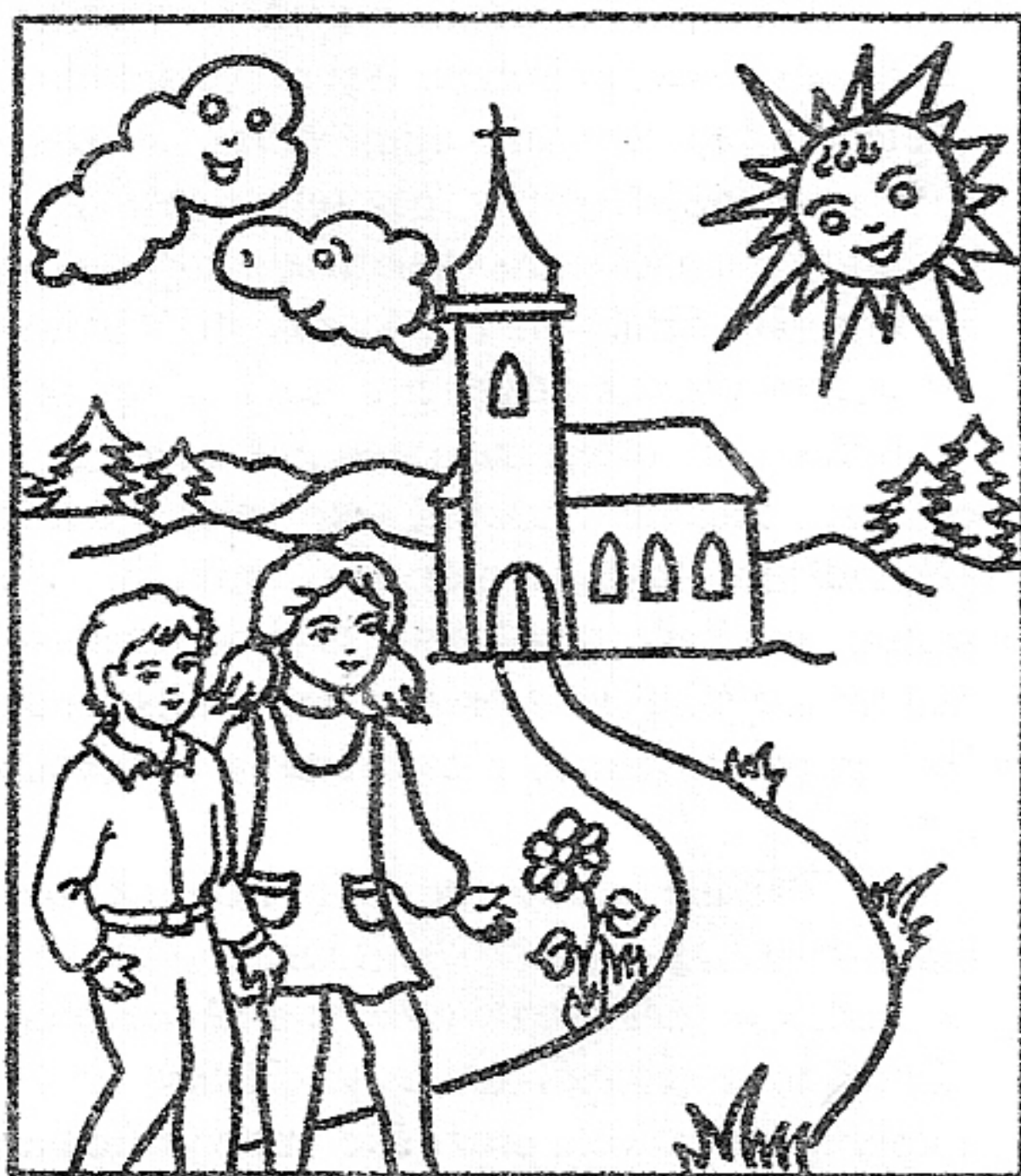
Sojka

Těm nejmenším

Milé děti,

v kostele se na vás těší dobrý nebeský Otec, který vás má moc rád. Těší se na vás i malí kamarádi, a když si spolu po mši svaté radostně zaběháte, vytváříte to nejkrásnější společenství Církve. Chod'te tedy za Pánem Ježíšem často a rádi. TĚŠÍME SE NA VÁS!!!

Najdete 10 rozdílů?

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,

☒ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

P. Petr Vrbacký, farář

Redakce: Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kačourek,
Dominik Heger

Grafika a DTP: Zdeněk Buršík

Tisk: Petrinum, ☒ Veveří 15, 602 00 Brno

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.